

soud. Ale právě pro tento závěr není dostatečného skutkového podkladu v zjištěních nižších soudů, neboť svolení státních orgánů nevyžaduje se podle dnešního stavu zákonodárství (srov. zejména vlád. nař. čís. 125/1935 Sb. z. a n.) bezvýhradně, nýbrž jen za určitých předpokladů, jež dosud nebyly zjištěny. Bylo na nižších soudech, aby způsobem v § 182 c. ř. s. naznačeným působily na strany, by doplnily přednes k odůvodnění nebo vyvrácení určité vznesené námitky žalované a v tomto směru učinily též zjištění skutková potřebná k rozhodnutí otázky, zda k exekuci na přídělové pozemky, o něž jde, jest zapotřebí svolení státních orgánů. Ježto se tak nestalo a nebyly, jak shora uvedeno, ani provedeny důkazy o hodnotě těchto nemovitostí, není věc zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 17405.

Není zapotřebí, aby pojištěnci, mají-li míti po dovršení věku a čekací doby podle § 20, odst. 1 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n. nárok na důchod podle tohoto předpisu, se vzdali svého zaměstnání, podléhajícího pojistné povinnosti.

(Rozh. ze dne 6. října 1939, Rv I 222/39.)

Žalobkyně přednesla, že, kdyby jí byl žalovaný včas a řádně přihlásil k pensijnímu pojištění a kdyby býval také řádně zaplatil příslušné pojistné, byla by měla podle § 20, odst. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. nárok na starobní důchod v roční výši 4.565 K počínajíc dnem 1. října 1933, neboť do 30. září 1933 by byla bývala dovršila šedesát příspěvkových měsíců ve svém pensijním pojištění. Dne 23. března 1933 jí bylo 60 let. Ježto se tak nestalo, vyplácí jí úřadovna »A« starobní důchod pouze ve výši 4.494 K 12 h ročně, t. j. 374 K 50 h měsíčně, a to ještě teprve od 2. června 1934. Tím jest poškozena na celém ušlém důchodu od 1. října 1933 do 31. května 1934 ve výši 380 K 40 h měsíčně, což činí celkem 3.043 K 20 h, jejichž zaplacení se domáhá na žalovaném. Prv ý s o u d uznal podle žaloby do výše 1.043 K 20 h, ježto částka 2.000 K byla žalobkyni zaplacená v jiném sporu, vedeném proti N., který žalobkyni ručil za tvrzenou škodu rukou společnou a nedílnou se žalovaným. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud usoudil, že žalobkyně nemá nároku na starobní důchod za dobu od 1. října 1933 do 31. prosince 1933, poněvadž v té době byla ještě zaměstnána, a zamítl žalobu proto, že částka 2.000 K, kterou žalobkyně dostala na úhradu utrpěné škody, převyšuje ušlý starobní důchod za dobu od 1. ledna 1934 do 31. května 1934. Podle § 20;

odst. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. ve znění, které ve sporné době platilo, přísluší ženským pojištěncům starobní důchod ve výši a na místě invalidního důchodu bez průkazu nezpůsobilosti k výkonu povolání po dokončení čekací doby, když dokonali 60. rok života. Jest tedy starobní důchod podle tohoto odstavce starobním důchodem bezpodmínečným, vázaným pouze na podmínku čekací doby a dovršení určitého roku života. Není zapotřebí, aby pojištěnci, mají-li mít nárok na důchod, se vzdali svého zaměstnání, podléhajícího pojistné povinnosti. Byla by tedy žalobkyně, jež, jak nebylo popřeno, dosáhla dne 23. března 1933 60 let a dne 30. září 1933 čekací doby 60 příspěvkových měsíců, kdyby byla všemi zaměstnavateli řádně k pensijnímu pojištění přihlášená, dostala starobní důchod již od 1. října 1933. Činí proto výše starobního důchodu za dobu od 1. října 1933 do 1. června 1934 celkem 3.043 K 20 h (380 K 40 h \times 8). Od této částky jest však odečísti 2.000 K, jak doznává i žalobkyně v dovolání a o kteréžto částce bylo již pravoplatně rozhodnuto, takže zbývá 1.043 K 20 h.

Čís. 17406.

Omezená schopnost jednati a obstarávati vlastní zájmy nemusí býti důsledek chorobné poruchy duševní, nýbrž následkem vyloučení z normálního styku s vnějším světem pro zvláštní tělesnou chorobu od útlého dětství.

(Rozh. ze dne 6. října 1939, R II 214/39.)

Prv ý s o u d zbavil Matyldu P. úplně svéprávnosti. K jejímu odporu zbavil ji soud druhé stolice svéprávnosti jen částečně. D ů v o d y: Prvý soud z úřední moci zbavil Matyldu P. úplně svéprávnosti pro slabomyslnost proto, že od mládí je na nohou ochrnutá, nemůže se pohybovati a, že mimo to dle posudku lékaře je skutečně slabomyslná. Na základě posudku znalce Dr. G. a podrobného a vědecky odůvodněného posudku znalce Dr. P. má soud za zjištěno, že Matylda P. proto, že v prvním roce života (narozena 1888) po dlouhé nemoci ochrnula, neumí čísti ani psáti, je odkázána na cizí pomoc a ošetření, projevila ochotu vzdáti se svého majetku bez uvážení následků pro sebe i veřejný zájem, je skutečně slabého rozumu (debilitas), nejsouc s to, aby sama si své záležitosti obstarávala. Slabomyslnost její je podle znalce Dr. P. toho stupně, že stačí na částečné zbavení svéprávnosti. Ježto Matylda P. nevědouc o dosahu svého jednání zahájila spory z příčin malicherných, a není vyloučeno další neprozřetelné její jednání a ani není určeno, kdo a za jakých podmínek bude o ni pečovati, kdo bude pečovati o zabránění možné ztráty majetku nebo jeho zatížení, přihlížel soud k jejímu zájmu a k znaleckému posudku Dr. P. a rozhodl zbaviti ji částečně svéprávnosti maje za to, že dosavadní výsledky nestačí, aby mohlo býti vysloveno úplné zbavení svéprávnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.